

Arrest

nr. 320 091 van 15 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GIOE
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) en van de beslissing van 6 september 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 september 2024 van zijn vrijheid beroofd en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ WOKRA op 05/09/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats:

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige inreisstempel/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSV)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 40 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 40 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Er wordt op dezelfde dag een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) opgelegd aan de verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ WOKRA op 05/09/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : G.

geboortedatum : (...) 1996

geboorteplaats :

nationaliteit : Moldavië (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06/09/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSV)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

"L'annulation des décisions (pièces 1 et 2) est sollicitée sur la base du moyen unique tiré de la violation :

- Des articles 7, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;*
- Du principe général du droit d'être entendu ;*
- Du principe de proportionnalité ;*

4.1. Droit d'être entendu

Le requérant invoque une violation de son droit d'être entendu, dès lors que, d'une part, il n'a pas été entendu dans une langue qu'il comprenait avec la médiation d'un interprète en langue roumaine, et, d'autre part, il n'a pas été entendu sur l'opportunité d'adopter une interdiction d'entrée à son encontre ni sur les délais éventuels d'une telle interdiction d'entrée.

Il ressort de l'arrêt du Conseil d'Etat n°233.257 du 15 décembre 2015 que :

« Le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce.

La circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de

nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter ».

Si le requérant avait été entendu sur l'interdiction d'entrée et dans une langue qu'il comprenait, il aurait pu indiquer qu'il avait des membres de sa famille résident légalement en Grèce et en France, auxquels il rend régulièrement visite, d'une part, et, d'autre part, contester l'allégation selon laquelle il effectuait un travail sans être en possession d'un permis de travail ou d'un permis unique, dès lors que cela ne ressort pas des éléments contenus au dossier administratif.

Dans la mesure où ces éléments étaient susceptibles d'influencer les décisions prises par la partie adverse, l'ordre de quitter le territoire, le délai pour quitter volontairement le territoire, l'adoption d'une interdiction d'entrée, la durée de cette interdiction d'entrée, la violation du droit d'être entendu du requérant doit entraîner l'annulation des actes attaqués.

4.2. Contre l'ordre de quitter le territoire et la réduction de délai pour le départ volontaire

4.1.1. L'ordre de quitter le territoire est notamment pris en application de l'article 7, alinéa 1, 2° et 8°, du fait que le requérant n'est pas en possession d'un document de séjour, et du fait que le requérant n'est pas en possession d'un permis de séjour ou d'un permis unique (« Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de RSV) »).

La partie adverse réduit ensuite le délai pour quitter le territoire sur le pied de l'article 74/14 § 3, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980, au motif qu'il existe un risque de fuite parce qu'il n'aurait pas introduit de demande de séjour en Belgique et qu'il n'aurait pas collaboré avec les autorités en ne déclarant pas son arrivée sur le territoire belge, en référence aux articles 1§2, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980.

Il convient de relever qu'il ne ressort d'aucun élément objectif contenu au dossier administratif que le requérant a travaillé sans être en possession d'un permis de travail ou d'un permis unique. La décision ne fait d'ailleurs référence à aucun procès-verbal correctement référencé. La décision procède dès lors d'une erreur manifeste d'appréciation, en se fondant sur des éléments qui ne ressortent pas du dossier administratif et viole l'article 7, alinéa 1, 8° de la loi du 15 décembre 1980.

4.1.3. L'absence de délai pour quitter le territoire est également motivée sur la base de l'article 74/14, §3, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur la base du fait qu'il existerait un risque de fuite déterminé sur la base de l'article 1 § 2, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980.

Or, premièrement, l'article 1§2 de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse de déterminer l'existence d'un risque de fuite sur la base d'un examen individuel, d'un ou plusieurs critères objectifs, et en tenant compte des circonstances propres à chaque cas d'espèce. Ce risque de fuite doit, de plus, être actuel et réel.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments pertinents contenus au dossier administratif qui démontrent que, dans les circonstances propres du cas du requérant, sur la base d'un examen individuel de sa situation, il n'existe pas de risque de fuite.

En effet, la partie adverse motive le risque de fuite en se référant à l'article 1, §2, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980, sur l'absence de collaboration avec les autorités et l'absence de démarches pour régulariser son séjour. En fait, cette décision est motivée sur le simple fait qu'il n'a pas déclaré son arrivée sur le territoire et n'a pas introduit de demande de protection internationale. Cela n'indique nullement que le requérant ne consentirait pas à quitter volontairement le territoire si cela lui était demandé. La partie adverse ne permet donc pas de comprendre au requérant, à la lecture de la décision, en quoi l'absence de déclaration d'arrivée ou de démarches pour régulariser son séjour indiquent que le requérant ne repartirait pas en Moldavie volontairement si un délai lui était laissé pour ce faire, et ce, d'autant plus qu'il provient d'un pays qui n'est pas soumis à la condition de visa.

La partie adverse, ne répondant pas aux arguments essentiels du requérant dont elle avait – ou aurait dû avoir – connaissance quant à l'absence de risque de fuite, n'a pas réalisé un examen individuel qui tienne compte des circonstances propres au cas d'espèce et a donc violé l'article 1§2 de la loi du 15 décembre 1980, son obligation de motivation formelle des actes administratifs, le principe du droit d'être entendu (dès lors qu'il ressort du dossier administratif que le requérant n'a pas spécifiquement été entendu sur son risque de fuite), ainsi que l'article 74/14 § 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980.

4.1.4. Au demeurant, les deux éléments invoqués pour soutenir le risque de fuite, en application de l'article 1§2, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980, procèdent d'une erreur manifeste d'appréciation et d'une violation du principe de proportionnalité.

Rien ne permet de considérer que le requérant ne se serait pas mis en conformité avec la réglementation ou n'aurait pas exécuté volontairement un ordre de quitter le territoire qui lui aurait été délivré. Des considérations purement abstraites, sans examen concret et individuel des circonstances, ne respectent ni l'obligation de motivation formelle, ni les garanties d'individualisation visées à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, ni le principe de proportionnalité.

4.1.5. Il découle des griefs qui précèdent que l'ordre de quitter le territoire est illégalement sur plusieurs de ses éléments essentiels, notamment quant à l'absence de délai pour quitter le territoire.

4.3. Contre l'interdiction d'entrée

4.2.1. L'interdiction d'entrée est le corollaire de l'ordre de quitter le territoire qui a été délivré au requérant. Par conséquent, si l'ordre de quitter le territoire est illégal, l'interdiction d'entrée est elle-même illégale et doit être annulée. A tout le moins, les motifs de l'interdiction d'entrée qui reposent sur une décision illégale doivent être réputés nuls, en application de l'article 159 de la Constitution.

En l'espèce, dès lors qu'il a été démontré supra que l'ordre de quitter le territoire – en particulier la réduction du délai pour quitter le territoire – est illégal, l'interdiction d'entrée doit être annulée.

4.2.2. L'interdiction d'entrée est motivée sur la base du fait qu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire, en application de l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980. Il ressort de ce qui précède que la décision de la partie adverse de priver le requérant d'un délai pour quitter volontairement le Royaume repose sur des motifs illégaux, quant au risque de fuite (v. supra). Partant, la partie adverse a violé l'article 74/11, §1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 et a motivé inadéquatement la décision et a commis une erreur manifeste d'appréciation, en se référant à un ordre de quitter le territoire illégal, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

4.2.3. L'interdiction d'entrée et sa durée de deux ans sont motivées sur la base de l'article 74/11, §1er, alinéa 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980 au motif que le requérant ne dispose pas d'un délai pour le départ volontaire et qu'il a travaillé sans disposer d'un permis de travail.

Par conséquent, le grief soulevé à l'encontre de l'application des articles 7, alinéa 1er, 2° et 8° de la loi du 15 décembre 1980 et 74/14, §3, 1° et 1, §2, de la loi du 15 décembre 1980 sont mutatis mutandis transposés à l'encontre de l'application de l'article 74/11, §1er, alinéa 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980 (voir §§ 4.1.1. et 4.1.5. de la présente requête). En substance, en ce que la décision n'a soit pas tenu compte des arguments essentiels de l'intéressé quant à la réglementation en vigueur (à savoir qu'il n'a nullement travaillé sans disposer d'un permis de travail et que cela ne ressort de toute façon pas d'éléments objectifs contenus au dossier administratif), soit n'a pas procédé à un droit d'être entendu quant à l'absence de collaboration dans son chef ou de volonté de se conformer aux réglementations en matière de séjour (alors qu'il provient de la Moldavie et dispose donc d'un droit d'entrée sur le territoire), la décision est illégale et viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, le principe général du droit d'être entendu, et les articles 74/14 § 2, 1° et 1§2 de la loi du 15 décembre 1980 (voir supra §§ 4.1.1. et 4.1.5. mutatis mutandis).

4.2.4. La durée de l'interdiction d'entrée de deux ans n'est pas autrement motivée qu'en référence aux dispositions légales et au fait que « l'intéressé n'a pas hésité à travailler sans l'autorisation requise », sans qu'il ne ressorte de cette motivation que la partie adverse a pris en considération l'ensemble des éléments contenus au dossier administratif, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, tenu compte des circonstances propres à chaque cas en application de l'article 74/11, §1er, alinéa 1 de la loi du 15 décembre 1980, et respecté le principe de proportionnalité.

En effet, l'article 74/11, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 n'impose nullement à la partie adverse de fixer une durée d'interdiction d'entrée de deux ans, lorsque les conditions d'application de l'article 74/11, §1er, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 sont remplies, cette disposition n'imposant qu'un maximum de trois ans à ne pas dépasser.

4.2.5. La partie adverse se devait de prendre en considération, en application des dispositions et principes précités, l'ensemble des éléments portés à sa connaissance – ou dont elle aurait dû avoir connaissance en application du principe général du droit d'être entendu, qui pouvaient avoir une influence sur la durée de l'interdiction d'entrée et répondre à ces arguments essentiels.

En l'espèce, la partie adverse aurait donc dû motiver le délai de l'interdiction d'entrée, notamment au regard du fait que le requérant n'a jamais reçu d'ordre de quitter le territoire antérieurement et qu'il provient de la Moldavie et dispose donc, à ce titre, d'une certaine liberté de circulation sur le territoire belge et qu'il a, de surcroît, de la famille en Grèce et en France où il a donc des intérêts légitimes à effectuer des courts séjours de visite familiale. La partie adverse devait également motiver sa décision au regard du fait que le dossier administratif ne contient aucune trace du travail sans permis du requérant, et, à tout le moins, sa motivation est totalement lacunaire quant à ce, dès lors qu'aucun numéro de PV n'est correctement référencé et qu'aucun élément de fait un tant soit peu circonstancié n'est avancé.

4.2.6. La motivation selon laquelle compte tenu de l'ensemble des éléments, de l'intérêt du contrôle de l'immigration et des intérêts économiques et sociaux, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée, procède d'une erreur manifeste d'appréciation, viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 en ne prenant pas en considération tous les éléments pertinents contenus au dossier administratif, viole le devoir de minutie ou le droit d'être entendu à l'égard des éléments que la partie adverse aurait dû savoir, et viole le principe de proportionnalité.

En effet, lorsque la partie écrit « considérant l'ensemble des éléments », elle se réfère aux éléments qu'elle expose dans la phrase qui précède, soit le fait que le requérant a travaillé sans être détenteur d'un permis de travail, soit, de manière tout-à-fait abstraite, l'unique fait qu'il est en séjour illégal et n'a pas de délai pour quitter le territoire. La partie adverse d'inclut pas le fait que le requérant est Moldave, qu'il dispose d'une certaine liberté de circulation en Belgique, et qu'il n'avait pas reçu d'ordre de quitter le territoire antérieurement lui signifiant son obligation de retourner en Moldavie. La partie adverse ne mentionne aucune sanction retenue contre le requérant en raison d'un travail irrégulier ; le simple fait qu'il soit intercepté lors d'un contrôle ne signifie nullement que ce contrôle démontre le travail irrégulier. Au demeurant, aucune référence à un dossier n'est correctement indiqué dans la décision, de sorte que les affirmations de la partie adverse sont invérifiables.

Tous ces éléments devaient ou auraient du être pris en considération par la partie adverse, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, que la partie adverse les récolte en application du droit d'être entendu ou de son devoir de minutie, ou qu'ils figurent déjà dans le dossier administratif. En ne prenant pas l'ensemble des éléments en considération pour appliquer le principe de proportionnalité, celui-ci est, partant vicié et violé.

Lorsque la partie adverse écrit « l'intérêt du contrôle de l'immigration », comme élément en défaveur du requérant susceptible d'allonger la durée de l'interdiction d'entrée, la partie adverse ne motive pas de manière suffisamment précise et adéquate ce qu'elle vise exactement. En effet, la partie adverse ne précise pas à qui profite le contrôle de l'immigration et dans quelle mesure, ce qui permettrait de pondérer avec l'intérêt du requérant à ne pas être interdit d'entrée pendant deux années sur le territoire belge et européen, alors qu'il dispose d'une certaine liberté de circulation en sa qualité de national moldave et qu'il a de la famille en Grèce et en France. Partant, la partie adverse viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, le principe de proportionnalité et l'article 74/11, §1 alinéa 1 et alinéa 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980.

Lorsque la partie adverse écrit « la protection des intérêts sociaux et économiques », comme élément en défaveur du requérant, la partie adverse n'indique pas concrètement, de manière individualisée, ce qui, dans le comportement du requérant qui n'est nullement établi au regard du dossier administratif, porte atteinte aux intérêts sociaux et économiques du Royaume. Pour rappel, le requérant conteste tout travail sans permis de séjour et le simple contrôle de l'inspection du travail n'est pas révélateur en soi d'un travail irrégulier sur le territoire. L'absence de toute référence d'un procès-verbal empêche de surcroît toute possibilité de contrôler l'exactitude de la motivation et de la contester.

Lorsque la partie adverse écrit « une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée », elle réalise une pétition de principe et viole le principe de proportionnalité et l'article 74/11, §1er, alinéa 1 de la loi du 15 décembre 1980, puisqu'elle n'a réalisé la pondération des intérêts en présence qu'en prenant un objectif flou (« l'intérêt du contrôle de l'immigration » et « les intérêts sociaux et économiques »), en commettant une erreur manifeste d'appréciation sur ce dernier et en ne répondant pas à ses arguments essentiels dont elle avait ou aurait dû avoir connaissance quant à ce, sans prendre en considération tous les autres éléments en faveur du requérant dont la partie adverse avait ou aurait dû avoir connaissance, si elle avait respecté le principe général du droit d'être entendu et avait appliqué les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Par conséquent, en commettant une erreur manifeste d'appréciation, en ne prenant pas en considération l'ensemble des éléments contenus au dossier administratif, en ne récoltant pas les informations nécessaires à la prise de sa décision, en ne procédant pas à un droit d'être entendu adéquat portant sur l'ensemble des

mesures envisagées et leurs motifs, en motivant sa décision au regard de concepts flous, pour motiver la durée de l'interdiction d'entrée, la partie adverse a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, l'article 74/11, §1, alinéa 1 et alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le principe général du droit d'être entendu et le principe de proportionnalité.

4.2.7. Il résulte de ce qui précède que l'interdiction d'entrée est illégale et qu'elle doit être annulée."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht. Hij betoogt dat hij niet is gehoord in een taal die hij begreep met bemiddeling van een Roemeense tolk en niet is gehoord over de opportuniteit van de vaststelling van het inreisverbod of over de mogelijk duur hiervan. Hij voert eveneens aan dat hij, indien hij was gehoord in een taal die begreep, erop had kunnen wijzen dat hij legaal in Griekenland en in Frankrijk verblijvende familieleden had die hij regelmatig bezocht en had kunnen betwisten dat hij werkte zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit.

Uit een "formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling" in het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd op 5 september 2024 en dat hij werd bijgestaan door een tolk. Dit formulier bevat een weergave van de vragen die werden gesteld en van de verklaringen van de verzoeker.

In dit formulier zijn geen indicaties te vinden dat het verhoor moeilijk zou zijn verlopen omdat verzoeker niet in zijn moedertaal gehoord zou zijn. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden omdat hij niet zou zijn gehoord in een taal die hij begreep. Hij verklaarde in België te zijn sinds een veertigtal dagen en nog vijftientig dagen te willen blijven alvorens terug te gaan. Hij kwam naar België voor een feest en verklaarde enkel een beetje te hebben geholpen. Hij verklaarde enkel familie in België te hebben (neven langs vaders kant) en ook nog familie in het land van herkomst te hebben. Er blijkt aldus niet dat verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld zijn standpunt te geven.

Een schending van het recht om gehoord te worden kan bovendien pas aanleiding geven tot nietigverklaring wanneer de verzoeker elementen aanbrengt die hij had kunnen aanvoeren en die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat hij had kunnen aanhalen dat hij legaal in Griekenland en in Frankrijk verblijvende familieleden had die hij regelmatig bezocht en had kunnen betwisten dat hij werkte zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit, maakt hij dit niet aannemelijk aan de hand van enig concreet bewijs.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.4. In een tweede middelonderdeel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 8°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel en de manifeste appreciatiefout. Hij betoogt dat het administratief dossier geen objectief bewijs bevat dat hij heeft gewerkt zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de eerste bestreden beslissing inderdaad steunt op artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet, met name dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Daarnaast steunt de bestreden beslissing echter ook op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet; met name dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Beide motieven zijn determinerend en zijn elk op zich van aard het bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te motiveren. Verzoeker betwist geenszins dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek op het motief

met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet kan aldus niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden vermits deze nog steeds op afdoende wijze steunt op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet, van de manifeste appreciatiefout en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij bekritiseert dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken en stelt dat niets erop wijst dat hij niet vrijwillig gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat verweerder een individueel onderzoek had moeten uitvoeren.

In de bestreden beslissing wordt op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er volgens verweerder sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11°, van de vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Vervolgens worden in dit artikel verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van twee van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria van artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet, namelijk:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 40 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Uit deze motivering blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de concrete elementen van de zaak. Verzoeker kan niet ernstig anders voorhouden. Bovendien betwist verzoeker deze motivering niet. Hij maakt niet aannemelijk dat de beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker in dit kader eveneens de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aanvoert, kan hij, aangezien dit artikel betrekking heeft op een inreisverbod, niet dienstig hiernaar verwijzen om de motivering in de eerste beslissing onderuit te halen.

3.5. In een derde middelonderdeel betwist verzoeker de motivering in de tweede bestreden beslissing inzake de duur van het inreisverbod. Hij voert de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt inzake de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat verzoeker aan het werk was zonder houder te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Gelet op het belang van de

immigratiecontrole en de economische en sociale impact van dit feit, acht verweerder een inreisverbod van twee jaar proportioneel.

Verzoeker betwist dat hij aan het zwartwerken was. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een verslag illegaal verblijf bevat van 5 september 2024. Dit verslag werd opgesteld door de politie van Wezembeek-Opem. In dit verslag wordt genoteerd dat verzoeker tijdens een controle van de sociale inspectie werd opgemerkt, dat aan de hand van zijn Moldavisch paspoort werd gezien dat hij in strijd met de wet aan het werk was, dat lastens verzoeker een PV illegaal verblijf opgemaakt werd en dat de RSV een PV zwartwerk opmaakt. Bovendien heeft verzoeker in het verhoor van 5 september 2024 zelf toegegeven dat hij officieel geen werk heeft in België omdat hij geen papieren heeft en dat hij “*enkel een beetje geholpen*” heeft hier. Het lijkt de Raad niet kennelijk onredelijk van verweerder om uit deze feitelijke gegevens af te leiden dat de verzoeker aan het zwartwerken was.

Verzoeker voert verder aan dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij nooit voordien een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, dat hij in zijn hoedanigheid van Moldavische onderdaan een zekere bewegingsvrijheid op het Belgisch grondgebied zou hebben en dat hij legitieme belangen heeft bij korte familiebezoeken in Griekenland en Frankrijk.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, heeft verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerder houdt zich *in casu* aan de termijn zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en heeft aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval gemotiveerd waarom hij het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen.

Verzoeker toont op basis van enkele loutere stellingen niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was om op basis van de motivering in de tweede bestreden beslissing een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

4.5. De schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT